

ขยะของใจ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺสโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

พวกเราเนี่ยเวลาจะปฏิบัติใจ เราคิดกันทุกคนว่าปฏิบัติอย่างไรจึงจะปฏิบัติได้ ทุกคนคิดอย่างนั้นนะ เพราะเราฟังธรรมะของครูบาอาจารย์ ฟังธรรมของพระพุทธเจ้าเห็นใหม่ เวลาปฏิบัติไปๆ สุขเวทนา เห็นใหม่ สุขเวทนา สุขว่ามีความสุขมากๆ แต่เวลาครูบาอาจารย์บอกวิมุตติสุขมันสุขกว่าอีกล่ะ แล้วมันสุขอย่างไรล่ะ วิมุตติสุขเห็นใหม่ เราปรารถนาแต่ความสุขๆ กัน ทำอะไรเราก็อยากได้ผลกัน พออยากได้ผลปั๊บ ตรงนี้เนี่ย คนเรามันมีความอยากโดยธรรมชาติอยู่แล้ว

ดูอย่างอภิธรรม เขาคำนวณมาก บอกว่าพวกเราปฏิบัติ พระป่าปฏิบัติผิดหมด ทำไม เพราะปฏิบัติด้วยความอยาก เราบอกว่ามันเป็นไปไม่ได้หรอก คนเกิดมาโดยสัญชาตญาณ มันอยากทุกคน ให้อยู่เฉยๆ ขนาดไหนก็อยาก ให้เศรษฐีบิลเกตส์มันมีเงินบริจาคเป็น ๖-๗ หมื่นล้านดอลลาร์มันก็ยังอยากอยู่ มีเงินขนาดไหนมันก็อยากโดยธรรมชาติของมัน ไม่มีทาง ที่บอกว่ามีความอยากแล้วปฏิบัติไม่ได้ ปฏิบัติแล้วผิดหมด อย่างนั้นก็ธรรมะมีไว้สอนพระอรหันต์ ปุถุชนไม่ต้องทำนะ มึงห้ามทำ เพราะมึงมีกิเลสมึงทำไม่ได้หรอก พระอรหันต์เท่านั้นถึงไม่มีความอยาก นี่โดยธรรมชาติมีความอยาก นี่แต่เพราะหลงตาท่าน บอกความอยากที่เป็นมรรค การอยากทำคุณงามความดี เราอยากดีแล้วทำดี ไม่ใช่อยากในวิบากคืออยากในผล วิบากคือผล อยากมีความสุข อยากรวยเป็นเศรษฐี อยากหมดเลขนะ แต่นั่งกระดิกดิน ไม่มีทาง แต่ถ้าเราอยากแล้วนะ อยากเป็นเศรษฐี เศรษฐีวางไว้นะ แล้วทำมาหากิน อันนี้ไม่ผิด พระพุทธเจ้ามีปรารถนาเป้าหมายอย่างนี้

เขาบอกว่า น้ำใสแล้วจะเห็นตัวปลา ใครทำความสงบแล้วจะเห็นกิเลส

ชาติหน้า ชาติหน้า พอจิตมันใส กิเลสมันใสกว่าจิต เพราะกิเลสมันอยู่ข้างหลัง อวิชชา เห็นใหม่ อนุสัยมันนอนเนื่องมากับจิต จิตใสขนาดไหนนะ มึงหากิเลสอีกชาติ

หนึ่งก็ไม่เจอ ไม่เจอหรือก ไม่มีทาง แต่ถ้าพอจิตใสแล้วนะ มาค้นคว้ามาหาคะ มีสิทธิ ที่นี้พอมานหา ไม่ได้ ไม่ได้ นี่ไงคิดแบบโลกๆ ไง

เราถึงเวลาหลวงตาพูด เราถึงสะท้อนใจคำนี้ หลวงตาบอกเลย “พุทโธสะท้อน ๓ โลกธาตุ” พุทโธนี้ กำหนดพุทโธๆ นี่

แล้วเขาบอกว่า อู๋ย สมณะ ไม่มีความหมายเลย อู๋ย วิปัสสนาสายตรงใช้ปัญญา พุทโธมันล้ำสมัย พุทโธมันสมณะ พุทโธมันไม่มีประโยชน์อะไรเลย

หลวงตาบอก “พุทโธสะท้อน ๓ โลกธาตุ” คนไม่รู้ไง สะท้อน ๓ โลกธาตุที่ไหน สะท้อน ๓ โลกธาตุที่หัวใจ เพราะปฏิสนธิจิตนี้มันเกิดใน ๓ โลกธาตุ เกิดตั้งแต่พรหม เห็นไหม ตั้งแต่เทวดา กามภพ รูปภพ อรูปภพ จิตดวงนี้เคยเกิดเคยตายใน ๓ โลกธาตุ แล้วกำหนดพุทโธจากปฏิสนธิจิต จากไอ้จิตที่มันขบวนการในวัฏฏะนี้มันหมุนไปตลอด จิตนี้มันหมุนเวียนตายเวียนเกิดใน ๓ โลกธาตุ แล้วพุทโธๆ จากมัน พุทโธนี้สะท้อน ๓ โลกธาตุ แต่คนไม่รู้

พุทโธ พุทโธมีอะไร โอ้ย พุทโธเป็นสมณะ

สมณะตัวที่เกิดที่ตายใน ๓ โลกธาตุคือตัวจิต พุทโธออกมาจากไหน พุทโธออกมาจากจิต เพราะจิตนึกพุทโธ มันสะท้อน ๓ โลกธาตุ จิตนึกพุทโธนี้พุทธานุสสติ จิตนึกพุทโธนี้พุทธานุสสติได้บุญมาก เพราะคำว่าพุทโธมันเป็นชื่อของพระพุทธเจ้า มันใส มันสะอาด มันบริสุทธิ์ในชื่อนะ ในพุทโธ พุทธะ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน พุทธะ ผู้ตื่น ผู้สว่างไสว ผู้เบิกบาน พุทธะในมหายานบอกว่า เจอพุทธะที่ไหนต้องฆ่าพุทธะที่นั่นก่อน ในเถรวาทเราฟังก็แหมมันจะได้อย่างไรละ พระพุทธเจ้าก็เคารพบูชาจะฆ่าได้อย่างไรละ นี่ไง พุทโธสว่างไสว พุทโธส่องใส ส่องใสคืออวิชา เห็นไหม พุทโธๆ นี่ ตัวพุทโธนี้คือพุทธะ พระพุทธเจ้านี้ท่านสว่างไสว ท่านส่องใส เพราะท่านเป็นพระพุทธเจ้า

แต่ของพวกเรานี้อวิชา ด้วยมารมันครอบงำอยู่ แต่เรามีพลังงาน เรามีใจ เรามีพุทโธอยู่นะ แต่โดนมารครอบงำอยู่ เราก็พยายามพุทโธๆ เห็นไหม หลวงตาบอกว่า หัวใจของพวกเราเรียกร้องความช่วยเหลือ ทุกคนหัวใจพวกเรา เวลามันทุกข์มันยากนี่อยากดิ้น ดิ้น อยากจะพ้นจากทุกข์ เรียกร้องหาคนช่วยเหลือ เรียกร้องว่าใครช่วยที ช่วยทีนะ มัน

เรียกร้อยอยู่นะ พุทโธๆๆๆๆๆ ยืนไม่มา คนจมน้ำนี่เรายืนไม่ไปเลย เราจะดึงคนจมน้ำขึ้นมาจากน้ำนะ

หัวใจนี้มันเรียกร้อยความช่วยเหลืออยู่นะ แต่ใครจะช่วยมัน พุทโธนี่คือชื่อของพระพุทธเจ้า พุทโธๆๆๆ สะเทือน ๓ โลกธาตุสะเทือนหัวใจ แล้วพอพุทโธๆ ตัวพุทโธๆ นี่แหละ พุทโธนี่เพราะอะไร เพราะโดยธรรมชาติของความรู้สึก ธรรมชาติของคนหยุดความคิดไม่ได้ ธรรมชาติของมนุษย์ธาตุ ๔ และขันธ ๕ ธรรมชาติของมัน ธรรมชาติของจิตมันต้องแปรปรวน มันต้องหมุนไป มันต้องคิดไปเป็นธรรมดา ธรรมชาติของความรู้สึก ธรรมชาติของธาตุ ธรรมชาติของความรู้ ธรรมชาติที่มันสันตติ ที่มันเคลื่อนไหวตลอดเวลา หยุดไม่ได้! ไม่มีทาง!

มันจะเคลื่อนไหวของมันโดยธรรมชาติของมัน เป็นธรรมชาติของมันอย่างนั้นอยู่แล้ว เป็นธรรมชาติของมันอยู่อย่างนั้น แล้วก็เอาธรรมชาติเห็นใหม่ ที่เมื่อวานที่เขาผิดพลาด ผิดพลาดตรงนี้ไง ผิดพลาดตรงที่เอาธรรมชาตินี้ไปศึกษาธรรมะ เอาธรรมชาตินี้ไปศึกษาธรรมะปั๊บ มันก็เหมือน จิตใจเราเหมือนกองขยะ พวกเรามีแต่กองขยะ เห็นใหม่ กองขยะคนฉลาดเขาเอาพวกขวดพลาสติก เอาไปทำดอกไม้พลาสติกขายนะ เขาไปทำประโยชน์ได้มากเลยเห็นใหม่ ธรรมชาติของกองขยะ

ธรรมชาติของความคิด มันมีความคิด มันมีค้นหาความทะยานอยาก มันมีตัวตนอยู่แล้ว แล้วเอาตัวตนนี้ไปศึกษาธรรมะ มันก็ค้างกันอยู่อย่างนี้ สุตมยปัญญา ศึกษาแล้วขึ้นใจ โอ้โฮ! พระพุทธเจ้าสุดยอด โฮ! มีความสุข สุขก็โธ่เอาขยะมาขายนะ เอาขวดมาตัดเป็นดอกไม้เห็นใหม่ ไปขายได้ดั่งค์ ได้ดั่งค์สุขใหม่ เอาขยะไปขายมันก็ได้ดั่งค์ทั้งนั้นละ พอได้ดั่งค์นะ โอ้โฮโย! สุขมากๆ...ขยะ พุทโธๆๆๆ นี่ เราพุทโธไปเรื่อยๆ พุทโธๆๆๆ นี่ พุทโธไปเรื่อยๆ พุทโธนี่ เราไม่ใช่เอาขยะอย่างนั้นนะ เราเอาทองแดง ทองเหลือง เอาเหล็กเห็นใหม่ไปหลอม หลอม

ถ้าหลอมแล้วมันไปขึ้นต้นขบวนการผลิตได้ใหม่ แต่ขยะมันไม่ได้หลอมเห็นใหม่ เขาเอาขยะมาเขาคั่นนะ ดูสิ ดูดิขยะมาเห็นใหม่โอ้พวกศิลปินะ นี่มันเอาขยะมาทำงานศิลปะนะ มันเอาไปขายได้ด้วยนี่เพราะมันไม่ได้หลอม พุทโธๆๆๆๆๆ นี่มันหลอม หลอมแล้วขบวนการผลิตจะเกิดขึ้นใหม่ ขบวนการผลิตของมรรคญาณของเรา มันจะมีการเกิดขึ้น

ถ้าไม่มีการหลอมไขใหม่ สิ่งที่เราศึกษาธรรมะนี้ ขยะไม่ได้หลอม ขยะเอาไปแต่งเติมเลย ใจ ขยะมันก็ตัด ตัดขยะแล้วเอาไปทำยิ่งรุดเก่านี้ โอ้โฮ ยิ่งราคาคืนะ

พุทธโธสะเทือน ๓ โลกธาตุ ความคิดเราไม่เคยหยุดเห็นใหม่ ความคิดเราหยุดไม่ได้ ทีนี้พอความคิดเราหยุดไม่ได้นี้ นี่สมาธิอบรมปัญญา ปัญญาอบรมสมาธิ ถ้าปัญญาอบรมสมาธินี้เราใช้ความคิดไล่ความคิดไป ขบวนการหลอมมันจะเกิด หลอมให้มันละลาย หลอมให้ไม่มีสิ่งใดเลย ไม่มีตัวตนไม่มีมานะ ถ้ามีมานะมีทกฏฐการศึกษา ไอ้มานะทกฏฐอวรุ้เข้าใจว่ารุ้ สำคัญว่าตัวเองจะไม่รุ้ ตัวนี้มันจะเป็นไปไม่ได้เลย มันขบวนการของมันไม่เข้ามาถึงการกระทำ

พุทธโธๆๆ นี่ ถ้าขบวนการของความคิดโดยธรรมชาติของมัน ตรีกในธรรมะ พระพุทธเจ้า คิดในธรรมะพระพุทธเจ้า เราจะบอกเลยกุศลทำให้เกิดอกุศล อกุศลทำให้เกิดกุศล กุศลทำให้เกิดอกุศล ตั้งใจดีปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ทำความดีทั้งนั้น เกิดอกุศล อกุศลเพราะอะไร เพราะขโมยธรรมะพระพุทธเจ้าเป็นของเราใจ รู้ นี่มันล้อฉล นี่ไม่ได้จ่ายค่าลิขสิทธิ์นะ มันไปสวมเอาธรรมะเป็นของเราได้ใจ ธรรมะของพระพุทธเจ้าเป็นของพระพุทธเจ้า ธรรมะของมึงมีอะไร ความรุ้จริงจากใจเรามีไหม ความรุ้จริงจากใจเราไม่มีเลย

ความรุ้จริงเราไม่มีเลย แล้วความรุ้จริงมาจากไหน ความรุ้จริงเราไม่มี นี่ใจกุศลทำให้เกิดอกุศล อกุศลนะ อกุศลนะ ศาสนาพุทธนี้ไม่เอาไหนเลย ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งการเอารัดเอาเปรียบ ศาสนาพุทธนี้เป็นศาสนาที่พระเอาเปรียบสังคม เข้าไปศึกษาที่นี่มาด้วยความอกุศลนะ แต่ไปศึกษาไปศึกษาไปค้นคว้า โอ้ย...กว่าจะเป็นพระจริงๆ ได้เนี่ยมันแสนยาก กว่าที่จะประพฤติปฏิบัติกว่าจะเอาใจของเราไว้ได้ พอเข้าไปนะ โอ้โฮ ยิ่งซึ่งนะ ครูบาอาจารย์ท่านบอกเลยนะ ใครที่จะกราบพระพุทธเจ้าโดยหัวใจแบบผู้ที่ประพฤติปฏิบัติไม่มี

ทีนี้ธรรมชาติของความคิดมันคิดอยู่แล้ว ธรรมชาติของความคิด พระพุทธเจ้านี้ฉลาดมาก เพราะพุทธเจ้านี้เป็นพระอรหันต์ ขบวนการจิตของพระพุทธเจ้าได้หล่อหลอมได้ขบวนการได้ทำลายหมดแล้ว แล้วจะตั้งหลักอย่างนี้มาจะรื้อสัต์วัจนสัต์วัจ รื้อสัต์วัจน

สัตว์ก็ต้องให้ผู้ปฏิบัติต้องทำแบบเดียวกัน ถ้าไม่ทำแบบเดียวกัน มันจะหล่อหลอม มันจะทำขบวนการของจิตนี้ให้มันจะสะอาดไปไม่ได้

ถ้ามันจะทำขบวนการของจิตนี้ให้สะอาดได้ เราบอกพุทโธๆ นี่ คำว่า พุทโธ มันเริ่มต้นขบวนการของมัน ขบวนการของการผลิตมันต้องหาเทคโนโลยีของมัน มันต้องหาวัตถุดิบของมัน มันต้องหาขบวนการของมันทั้งหมดขึ้นมาเพื่อขบวนการผลิตอันนั้น จิตของเรานี้มันสกปรก จิตของเรานี้มันเป็นพ้อคำมือสอง พ้อคำก็อปปี้นี้มันคอยจะเอาเปรียบเขาตลอดเวลา ทีนี้ขบวนการผลิตของเราต้องให้เกิดขึ้น ถ้าขบวนการผลิตของเราจะเกิดขึ้น เราต้องพุทโธ นี่ พุทโธๆๆๆ เพราะความคิดมันหยุดไม่ได้ใช่ไหม

แต่เราบังคับให้ความคิดมาอยู่กับพุทโธ พุทโธนี้พุทธานุสสติ พุทโธนี้มันสะอาดเฉพาะความคิดใจ เราบอกว่าความสะอาดเฉพาะที่ตัวชื่อ ตัวเทคโนโลยีมันสะอาด พุทโธๆ นี่สะอาด แต่จิตใจเราไม่สะอาด เราพยายามโน้มนิกไปที่พุทโธ ถ้าเราไม่นึกพุทโธอยู่ตลอดเวลา มันก็นึกถึงความสกปรก นึกถึงตัวมันอยู่ตลอดเวลา นึกถึงความเห็นแก่ตัวอยู่ตลอดเวลา ความคิดเรานี้มันเห็นแก่ตัวอยู่ตลอดเวลา โดยธรรมชาติมันมีต้นหาความทะยานอยากอยู่ตลอดเวลา

เราย้ายมัน ย้ายความคิด ย้ายความคิดมาที่พุทโธๆๆๆ เห็นไหม แต่ใจเราไม่เป็นนะ เรานึกพุทโธแต่ใจเราไม่เป็นพุทโธหรอก นึกพุทโธก็ โอ้ห่วย ลำบาก นึกพุทโธแล้วก็ทุกข์ แล้วไหนสุขมันอยู่ตรงไหนล่ะ ไหนว่ามันสะอาดใจ ไหนว่าความคิดมันสะอาดแล้วทำไมทุกข์ล่ะ ก็ตัวพุทโธมันสะอาด แต่ตัวเรามันกิเลส เราก็พุทโธๆ ไปเรื่อยเห็นไหม บังคับมัน บังคับกับมัน ตัวพุทโธสะอาด มันจะกรอง นี่ไงมันจะหล่อหลอมไป

ขบวนการผลิตมันจะหลอมที่ไหน ถ้ามันไม่มีการหลอม ขยะนั้นไม่เอามาหลอม ขยะนั้นมันจะรีไซเคิล มันจะเอาวัตถุดิบนั้นขึ้นไปใช้ใหม่ได้อย่างไร นี่ก็เหมือนกัน ขบวนการผลิตของเรา กิเลสมันเต็มหัวใจ คิดอย่างไรมันคิดกิเลสทั้งนั้น พุทโธๆๆๆ นี่ พุทโธมันเรื่อยไป พุทโธๆๆๆ แล้วห้ามหยุด ถ้าเราหลอมเหล็ก เราหลอมทองแดงต่างๆ เราจะหลอม ถ้าไฟเราไม่พอมันจะหลอมได้ไหม ใ้ันี้ก็พุทโธครั้งๆ กลางๆ พุทโธแล้วพุทโธจะหยุดไม่หยุด ไม่มีทาง

เราหลอมเหล็กนะถ้าความร้อนมันพอ เหล็กมันละลายไหม แล้วขบวนการหลอม เหล็กมันหลอมอย่างนั้น มันอุณหภูมิมันต่างไหม อย่างเช่นเหล็กที่เราจะไปหลอมเศษ เหล็ก มันเป็นเหล็กที่ว่ามันมีรูปร่างของมัน เวลาหลอมแล้วมันเป็นของเหลว ใจของเรา ก็เหมือนกัน พุทโธๆๆๆๆ ไปเรื่อยๆ นี่ พุทโธไปเรื่อยๆ พุทโธไปเรื่อยๆ มันหลอมของมัน แล้วพอมันเป็นเห็นไหม พอตัวมันเป็นพุทโธเอง

ครูบาอาจารย์ท่านบอก พุทโธๆ พุทโธจน เอ๊ะ!! มันนึกพุทโธไม่ออก มันนึกพุทโธไม่ได้ นั่นคือ ขบวนการของมัน ขบวนการสิ้นสุดขบวนการของมัน คือ ตัวจิตที่มัน โคนหลอม แต่ขณะที่ยังนึกพุทโธได้อยู่นี้ ตัวพุทโธสะอาดแต่จิตมันสกปรก จิตยังหลอม ไม่ได้ ถ้าจิตหลอมได้นี้คือขบวนการของสมาธิ สมาธิจะเป็นอย่างนี้ ถ้าขบวนการของสมาธิอย่างนี้เกิดขึ้นมาเห็นไหม อย่างเหล็กที่มันหลอมแล้วเห็นไหม แล้วจะขึ้นรูปเป็นอะไรต่อไป เราจะขึ้นรูปเป็นอะไรต่อไป

ถ้าเราขึ้นรูปไม่เป็น มันก็เย็นสิ มันก็เป็นอยู่กันเตาสิ เหล็กกันเตาใช้อะไรไม่ได้ นะ นี่ขบวนการของมันมีเห็นไหม เมื่อวานที่เขาพูดอย่างนั้นเราฟังแล้วเราเศร้าใจมาก เพราะเขาบอกว่าเห็นไหมหลวงตาบอกว่า

เกิดดับ อะไรก็บอกเกิดดับ ก็รู้ขบวนการเกิดดับ

ขบวนการเกิดดับนั้นมันธรรมชาติของพระพุทธเจ้า แต่ขบวนการกิเลสมันขวางอยู่เห็นไหม ไอ้ตัวตนของเรา อีโก้นี้ ไอ้โฮ รู้ไปหมดเลย แล้วพยายามจะบังคับให้คนอื่นให้ยอมรับว่าตัวเองมีคุณธรรม พยายามบังคับให้คนอื่นยอมรับว่ามีคุณธรรมเพราะอะไร เพราะพูดคุณธรรมเหมือนพระพุทธเจ้า คุณธรรมพูดได้หมดเลยนะแต่พูดไม่เป็น พูดไม่เป็นหรอก!! เพราะคำพูดมันขัดแย้งกันเอง ถ้าเป็นความจริงนะขบวนการผลิต ขบวนการหล่อหลอม ขบวนการขึ้นรูป ขบวนการจะเป็นเหล็กชนิดใด จะเป็นเหล็กแผ่น เหล็กเส้น เหล็กต่างๆ เราจะมีขบวนการอย่างไร แล้วขบวนการนี้เห็นไหม พอจิตมันสงบขึ้นมาแล้ว มันวิปัสสนาอย่างไร ขบวนการนี้เหล็กวัตถุดิบนี้เราจะไปทำสินค้าอะไร

ถ้าเรามีวัตถุดิบเราไม่ทำสินค้าอะไร วัตถุดิบนั้นมันจะกินตัวเองนะ โรงงานทุก โรงงานนะสร้างสินค้าขึ้นมา แล้วขายสินค้าไม่ได้ โรงงานนั้นเจ๊งกับเจ๊งนะ โรงงานไหน ทำสินค้าขึ้นมาได้ ค่าใช้จ่ายในการเก็บสินค้ามันจะแพงขึ้นอีกก็เท่าตัว สมาธิที่สร้างขึ้นมา

ได้ ถ้าไม่ออกวิปัสสนามันเสื่อมหมด เสื่อมหมดนี้มันเสื่อมหมดโดยธรรมชาติของมัน คือสินค้านั้นเราไม่ดูแลรักษามัน ถ้าเราดูแลรักษามันเห็นไหม พอขบวนการ พอสมาธิเกิดขึ้นมา เราต้องมีต้นทุนต้นอะไร

โอ้ นี่ไง สมาธิเป็นนิพพานไง นี่มันเสียหายหมด ทุกอย่างเสียหายหมดถ้าเราไม่มีครูบาอาจารย์ ถ้ามีครูบาอาจารย์ เพราะอะไร เพราะขบวนการการหล่อหลอมนี้ ขบวนการทางสมถะเป็นขบวนการหนึ่งที่ทุกคนเข้าใจได้ ถ้าคนเคยทำมาแล้วจะรู้เลยว่า การกระทำอย่างนี้คือการหล่อหลอม คือการเอากิเลสตัดความทะยานอยากของเรานี้มาทำให้มันสงบขึ้นมา มันมีขบวนการของมันอยู่ แล้วขบวนการผลิตสินค้านั้นมันอีกขบวนการหนึ่งไม่เหมือนกัน!!

แล้วขบวนการผลิตสินค้า ขบวนการการวิปัสสนาที่มันเกิดขึ้นมาแล้ว ขบวนการอย่างนั้นมันจะจบสิ้นอย่างไร แล้วมันจะเอาสินค้าออกมาขายได้อย่างไร ขบวนการของมันมีของมันตลอดไปนะ ขบวนการมันมีอย่างนั้นแล้วพอจะความจริง นี้อริยสัจ นีของจริง พระอรหันต์องค์ใดๆ ต้องผ่านอย่างนี้มาหมด ถ้าพระอรหันต์ไม่เคยผ่านอย่างนี้มา พระอรหันต์พูดสิ่งนี้ไม่ได้ ไม่ใช่พระอรหันต์หรอก ไม่มี เองง่ายๆ ทุกอย่างลอยมาจากฟ้า จับต้องได้ แจกกันเลย มรรค ผล นิพพานนี้แจกกันเลยนะ

ศาสนาเสื่อมๆ ตรงนี้ไง ศาสนา ศาสนาไม่เคยเสื่อม มันเสื่อมที่บริษัท ๔ ภิขุ ภิขุณิ อุบาสก อุบาสิกานี้เสื่อม เสื่อมเพราะจิตใจอ่อนแอ จิตใจเข้าไม่ถึงหลักเกณฑ์ จิตใจอ่อนแอมาก แล้วอ่อนแอไม่ใช่อ่อนแอธรรมดานะ อ่อนแอโดยที่มีทะเบียนบ้านเป็นชาวพุทธไง เพราะเป้าหมายของชาวพุทธก็คือมรรค ผล นิพพานใช่ไหม อ่อนแอไม่อ่อนแอพอนะ ยังเอามรรค ผล นิพพานมาเที่ยวแจกกัน มาเที่ยวแลกกัน มันไม่เป็นความจริงหรอก

ฉะนั้น คำว่า พุทธโรๆ พุทธโรสะเทือน ๑ โลกธาตุ คำนี้เป็นคำพูดของหลวงตา หลวงตาพูดประจำ พุทธโรสะเทือน ๑ โลกธาตุๆ แต่ท่านพูดแค่นี้ไง ท่านไม่พูดขยายความออกไป เพราะขยายความออกไปเพราะท่านพูดอยู่ มันเป็นนิสัยของแต่ละองค์ หลวงตา ท่านบอกว่าธรรมะไม่มีการกระทบกระเทือนกัน ไม่มีการเบียดเบียนกัน ไม่อะไรกัน

แต่ไอ้เราไม่ได้เบียดเบียน เพียงแต่เราพูดประกาศความจริง ความจริงคือความจริง พูดความจริงผิดตรงไหน ก็พูดความจริงคือพูดอริยสัจ ก็พูดข้อเท็จจริง ไอ้เรื่องตัวบุคคลนี้ มันบุคคลของเขาใช่ไหม ในเมื่อเขาเห็นต่าง เขามีความเห็นต่าง เขาพูดความเห็นของเขา นั่นเรื่องของเขา เราไม่ได้บอกว่าคนนั้นอะไร เราบอกว่าความเห็นคือข้อเท็จจริงเป็นอย่างนี้ต้องเป็นอย่างนี้ แต่ไอ้ความเห็นต่าง ความเห็นต่างมันก็ต้องพิสูจน์สิ ทุกคนจะบอกเลยนะบอกว่าไอ้ความเห็นต่างในเมื่อมันเป็นจริงใช่ไหม

เป้าหมายในกรุงเทพ นี่มันเข้าได้ทุกๆ เส้นทาง จะไปทางตะวันออก ทางภาคใต้ ทางตะวันตก ก็เข้ากรุงเทพได้เหมือนกัน ใช่!! เข้าได้เหมือนกัน แต่มันก็ต้องไปบนถนนเหมือนกัน มันเส้นเดียวกันนั่น คนภาคตะวันตกทั้งหมดจะเข้าก็ต้องเข้าทางภาคตะวันตก ไม่ใช่บอกว่าเราเป็นคนภาคตะวันตกแต่กูเข้าทางตะวันออก นี่โง่พอพิจารณากายบอกกูไม่พิจารณากาย คนพิจารณากาย พิจารณากายอย่างหนึ่ง พิจารณาจิตอย่างหนึ่ง พิจารณาเวทนาอย่างหนึ่ง พิจารณาธรรมอย่างหนึ่ง แล้วการพิจารณามันอยู่ที่นิสัยของคน แต่ไม่เหมือนกัน พอคนไม่เหมือนกันมันอยู่ที่ไหนล่ะ มันต้องเข้าเส้นเดียวกันทั้งนั้น

เวลาเราอ้างเราก็อ้างแต่เราไม่ได้อ้างอย่างนั้น เวลาเราอ้างเรื่องจริตนิสัยนี้ เราอ้างเพื่อการปฏิบัติของบุคคล บุคคลคนนั้นควรจะทำสิ่งใดแล้วเข้าถึงเป้าหมาย เราจะอ้างตรงนี้ เราไม่เคยอ้างว่าถ้าเรานี้เราจะตะแบงอย่างไรก็ได้ เราตะแบงจะมุดหัวหกก้นขวิดอย่างไรก็ได้ แต่เราอ้างว่านี่คือนิสัยเรา เราเข้าถึงกรุงเทพเหมือนกัน ไอ้หัวหกก้นขวิดนี้มันจะลงในหนองในบึงนะ มันไม่ใช่เข้ากรุงเทพนะโว้ย อ้างหัวหกก้นขวิดนะแต่อ้างบอกว่าเข้ากรุงเทพ

แต่เวลาเราอ้างเราบอกกรุงเทพ อยู่ที่นี่นะ กรุงเทพคือกรุงเทพนะ แล้วทุกคนจะเข้ากรุงเทพ เอ็งจะหาทางเข้าอย่างไร เราอ้างถึงว่าคนที่เข้ากรุงเทพมันแสนยาก คนเข้าถึงมรรคผลมันมีความลำบากพอสมควร ฉะนั้นเวลาเราสมบุกสมบั้นแล้ว พอเราสมบุกสมบั้นเราจะมีอาการลำบากใจ เราจะมีอาการหุดหู่ เราจะมีอาการทุกข์ใจ เราจะอ้างตรงนี้ อ้างให้เราหาช่องทาง คำว่าจริตนิสัยของเราคือพยายามหาช่องทางเข้าสู่กรุงเทพกัน แต่ไม่ใช่อ้างว่า จะหัวหกก้นขวิดไปตรงไหนบึงไหนก็จะบอกว่านี่กรุงเทพโว้ย มันอ้างคนละอ้าง เราออกตัวก่อนไง

เดียวเขาก็บอกหลวงพ่อก็อายุเหมือนกัน จริตนิสัยเห็นพุดบ่อยๆ เลย แต่เวลาคนอื่นพุดละแหมไม่ให้เขาพุดนะ เวลาตัวเองพุดละแหมพุดได้

มันคนละพุด ไอ้พุดของเราพุดเพื่อพยายามจะหาช่องทาง เพื่อพยายามปรับพวกเราให้เข้าสู่เป้าหมาย แต่ถ้าคนมันจะตะแบง มันไม่ใช่ไปสู่เป้าหมาย มันไปสู่รอกอเวจี แต่มันบอกว่านี่คือเป้าหมาย มันคนละเรื่องเดียวกันเห็นไหม อ่างเหมือนกันแต่อ่างคนละอย่าง

ฉะนั้นเราต้องกลับมาที่นี้ว่าพุทโธๆ เวลาทางโลก มนุษย์นี่นะ ทางจิตวิทยา มนุษย์ทุกคนต้องการให้คนยอมรับ มนุษย์นี่อยากให้คนนับหน้าถือตา ฉะนั้นพอเราไปพุทโธๆ นี่ พุทโธเป็นพุทธานุสสติ พระพุทธเจ้าสอนกรรมฐาน ๔๐ ห้อง อันดับหนึ่งคือพุทโธ แล้วคำนี้เป็นคำของพระพุทธเจ้าสอนพวกเรา ว่าให้กำหนดพุทโธ ให้ทำใจให้สงบนี้

แล้วเขาบอกว่าไม่มีค่า! ไร้สาระ! เป็นสมณะ! ไม่มีความหมาย! ห้ามทำ!

เราจะยอมให้เขาพุดอย่างนั้นไหม เราเป็นชาวพุทธ เราควรยอมให้เขาพุดอย่างนั้นไหม

เขาบอกว่าไอ้พวกพุทโธนี่พวกโง่เง่าเต๋าคู่ ไอ้พวกพุทโธนี่ไอ้พวกหลังเขา ไอ้พวกพุทโธนี่ ไอ้พวกที่ไม่มีปัญญา ไอ้พวกพุทโธนี่ไอ้ที่อยู่ในรอกอเวจี

เวลาใช้ปัญญาของมันว่าปัญญาวิปัสสนาสายตรง ไอนั่นมันกิเลสล้วนๆ เลย กิเลสล้วนๆ เลย มันเกิดมาจากการคิดที่เป็นกิเลสใจ มันเกิดมาจากการเห็นของเรา เกิดมาจากขยะที่ไม่ได้หลอม ขยะนี้มันมีทั้งกลิ่นเหม็น มันมีทั้งสนิม มันมีทั้งสารพิษ มันมีทุกอย่างเลย แล้วเอากองขยะนี้มาตริกันในธรรมพระพุทธเจ้า วิปัสสนาสายตรง ปัญญาล้วนๆ เรายื่นเสรีใจ เสรีใจมาก คือ ความเห็นผิด ของมันสกปรกอยู่ไปทำสิ่งอะไร มันก็สกปรกด้วยกันทั้งหมด

พระพุทธเจ้าบอกว่าจะทำสิ่งใดต้องทำให้สะอาดก่อน ที่นี้ท่านไม่ได้พุดอย่างนั้น ทุกทีเวลาพระกรรมฐาน ครูบาอาจารย์ของเราคำแรกเลยนะทำจิตให้สงบ ทำจิตให้สงบเข้ามาก่อน คิดดูสิว่ากองขยะมันมีกลิ่นเหม็นขนาดนั้น มันมีสารพิษขนาดนั้น คนเข้าไปใกล้เจ็บไข้ได้ป่วยได้หมดเลย แล้วถ้ามันสะอาดขึ้นมากลิ่นต่าง เราปลูกบ้านอยู่ริม

สายเลือดอยู่แล้ว แต่เพราะขนาดอยู่ในสายเลือดอย่างนี้ ก็เลสมันยังครอบงำเลย ถ้ากิเลสมันครอบงำอยู่เราจะต่อสู้กับมันอย่างไร แล้วการต่อสู้นี้เราจะจริงจังแค่ไหน

ฉะนั้นคำว่าพุทโธนี่ทุกคนดูถูก แต่คนดูถูกนั้น คนดูถูกเพราะว่ามันเหมือนกับว่า ใกล้เกลือกินค่างไ้ ของมันคุ้นชินมันไม่มีค่า แต่เขาเสนออีกแนวทางมา เรานั่งอยู่ที่นี่ เราฟังมาตลอดนะ โอ้โฮ มาที่สวนลุมกัน เวลาประชุมวิสาขะ โอ้โฮ มาเดินฝึกสติ โอ้โฮ ภาวะบ้าตาย โอ้พวกเรามันนั่งเฉยๆ มันก็ฝึกอยู่แล้ว สติมันอยู่กับตัว ไ้นี้มาเดินที่สวนลุมนะ อ้า...ฝึกสตินะ โอ้โฮ ไ้โซเดินกันเป็นแถวเลยนะ เออ...ถูกอก เออ คูสิ้วเวลาเขาจุ้มูกเดินตามกันเป็นพรวนเลย แต่เวลาพระไทยสอนนะมันไม่เอา นี่พูดถึงเพราะใกล้เกลือกินค่าง

แล้ววันนี้พุทอะไรรู้ใหม่ พุดออกมาจากความรู้สึกของเราเลยนะวันนี้ เพราะอะไรรู้ใหม่ เพราะว่าของมันมีอยู่กับเรา แต่มันเสียใจ เสียใจที่ไม่มีใครเอามาตีแผ่ว่าของเอ็งมันมีค่านะ!! ของที่อยู่กับพวกเอ็งมันมีค่ามาก แล้วเอ็งมองข้ามกัน แล้วให้คนอื่นมาชี้ว่าของเอ็งมีค่า! ของเอ็งมีค่า! ของๆ เรามีคุณค่ามาก อยู่กับเรา อยู่กับชีวิตเรา อยู่กับความรู้สึกของเรา อยู่กับวัฒนธรรมประเพณีของเรามา แล้วจะให้คนอื่นมาชี้อย่างไรว่าของเอ็งมีค่า คูสิ้วพืชรสมุนไพรรสิ ฝรั่งมันไปจดลิขสิทธิ์หมดแล้ว!! ฟ้าทะลายโจรก็เขาจะเอาไปจดลิขสิทธิ์อีกแล้ว ของมีงั้นทั้งนั้นเลย!! แล้วให้เขาเอาไปจดลิขสิทธิ์กันแล้วยังต้องไปซื้อเขา แล้วของเราอยู่ไหน

เราเป็นชาวพุทธนะ อย่าให้ใครมาจุ้มูก พุทโธๆ นี่ เพื่ออะไร คนเรานะถ้าไม่ศรัทธาในศาสนาจะไม่มี การประพฤติปฏิบัติ คนเราเวลาเทศน์ พระพุทธเจ้าเวลาเทศน์เผยแผ่ธรรม ต้องเทศน์ให้เขาศรัทธาก่อน ให้เขาศรัทธาในพุทธศาสนา พอเขาศรัทธาขึ้นมาแล้ว เขาจะเปล่งวาจาทุกคนเลย เหมือนกับหงายภาชนะที่คิดว่าอยู่ให้หงายขึ้น ภาชนะที่คิดว่าอยู่คือเขาไม่สนใจในศาสนา ไม่สนใจในอะไรเลย พอพระพุทธเจ้าเทศนาให้เขามีศรัทธา โอ้โฮ เขาจะสาธุะ

พระพุทธเจ้าเหมือนกับหงายของคำว่า หัวใจที่มันปิดมิดเหมือนคนนอนหลับ คนไม่ยอมรับสิ่งใดนี้แล้วมันหงายขึ้นมา พอหงายมันมีศรัทธาขึ้นมา มีศรัทธามีความเชื่อ มีความเชื่อไม่ได้เชื่อบุคคลนะ เชื่อในหลักการพระพุทธเจ้า เชื่อในธรรมะนะ ศาสนธรรม

คำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตัวธรรมอยู่ที่นั่น พุทธศาสนาไม่ได้อยู่ที่ศาสนวัตถุ ไม่ได้อยู่ที่ศาสนบุคคล ไม่ได้อยู่ที่ใดเลย อยู่ที่คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า อยู่ที่สัจจะความจริงอันนั้น

พอเราศรัทธาขึ้นมา เราก็พยายามจะค้นคว้าหาสัจจะความจริงนั้นขึ้นมาในหัวใจของเรา สัจจะความจริงอันนั้นเป็นสัจจะความจริงอันนั้น ธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิม ธรรมะนี้มีอยู่แล้ว พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ธรรม ธรรมะมีอยู่ เทคโนโลยีมันมีอยู่ แต่ไม่มีไปค้นคว้ามัน ไม่มีใครไปทดสอบมันขึ้นมา พระพุทธเจ้าไปทดสอบขึ้นมา ไปค้นคว้าขึ้นมา เต็มในใจหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะผู้ทดสอบผู้ค้นคว้า ค้นคว้ามาแล้ว ด้วยความรู้จริง ค้นคว้าด้วยความรู้จริง

เห็นไหมดูหมอลี หมอนี่มันจบเป็นหมอมานันท์หมดคนนะ มันเห็นคนเดินเข้ามา มันเห็นเลขคนนี้เป็นโรคอะไรๆ พระพุทธเจ้าพอค้นคว้าขึ้นมาในหัวใจ พิสูจน์ขึ้นมาเหมือนหมอที่จบขบวนการแล้ว พอจบขบวนการแล้วเอาขบวนการนั้นมาสอนพวกเรา คือจะมาฝึกพวกเราให้เป็นหมอ หมอนี่รักษาคณอื่นนะ แต่การฝึกของพระพุทธเจ้านี้หมอต้องรักษาตัวเองนะ อดตาหิ อดตโน นาโถ รสของธรรมชนะรสทั้งปวง

ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็นตถาคต หมอคนหนึ่งก็ฝึกได้คนหนึ่ง ฝึกหัวใจเราได้ เราเป็นคนบอกกล่าวเห็นไหมร่มโพธิ์ร่มไทร ครูบาอาจารย์เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรให้พวกนกกาอาศัย อาศัยเพื่อฝึกให้ตัวเองเป็นหมอ ตัวเองเป็นหมอขึ้นมาตัวเองก็รู้จักหมดใจ พอพระพุทธเจ้านี้ฝึกขึ้นมา ฝึกขึ้นมาในหัวใจของพระพุทธเจ้าแล้วก็เผยแผ่ธรรม ให้พวกเราให้ประพฤติปฏิบัติ พอเราเป็นชาวพุทธนี้ศาสนธรรม ศาสนธรรมเราก็พยายามจะเอาใจเราเข้าถึงธรรม

สมาธิก็สมาธิของเรา เราเจริญก็เจริญของเรา เราเสื่อมเราก็เสื่อมของเรา ปัญญาเกิดก็ปัญญาของเรา ปัญญาเราเกิดร้อยเปอร์เซ็นต์ เราจะสอนโยมให้รู้ สอนใหญ่เลย สอนใหญ่เลยนะ ลูกก็บอกว่าไปไหนมา ไอนั่นก็บอกสามวาสองสอก ไปไหนมาสามวาสองสอก ไปไหนมาสามวาสองสอก ไอ่คนพูดๆ อย่างหนึ่ง ไอ่คนฟังดีความไปอีกอย่างหนึ่ง ปัญญาอย่างนี้จะถ่ายทอดกันอย่างไร ปัญญาที่จะถ่ายทอดจากอาจารย์กับลูกศิษย์

หลวงปู่มั่นท่านถึงคอยเวลา ที่หนองผือชะ หลวงตาเล่าให้ฟังประจำ พระนี้ปฏิบัติเยอะมาก แล้วก็ถามนะ องค์นี้มาเป็นอย่างไร นี่ไงปฐมนิเทศ พอใครมาปฐมนิเทศก่อนเลยนะ เป็นอย่างไร เป็นอย่างไร เป็นอย่างไร ข้อมูลนั้น หมอนี่มันถึงเก็บประวัติคนไข้อยู่ที่หมอหมดแล้ว หลวงปู่มั่นก็จะคอยถามเลย องค์นี้ปฏิบัติเป็นอย่างไร พอปฏิบัติปั๊บ พออาทิตย์สองอาทิตย์หรือเดือนหนึ่งเป็นอย่างไร เป็นอย่างไร ถ้าองค์ไหนปฏิบัติแล้ว ปฏิบัติแล้วมีช่องทาง ท่านจะจี๋เลย จี๋เลย

เหมือนกับเราพัฒนาการของเราเลย องค์นี้ปฏิบัติไม่เป็นเลยไปอยู่กับหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นก็ถามว่าเป็นอย่างไร ก็เป็นอย่างจี้ครับ ท่านก็ดูแลไปเฉยๆ ไม่ใช่ว่าปัญญาเกิดจากเรา แล้วเราจะเอาปัญญาของผู้อื่นนี้ใส่สมองมึง ไม่ใช่ คนเรามันสุดวิสัย ภาวนาไม่ได้ก็คือไม่ได้ ถ้าไม่ได้แล้วจี้มันก็ตายเปล่า ภาวนาไม่ได้ก็คือไม่ได้ เขาเอาขยะไปรีไซเคิลกันนะ เขาไปขายกัน อู้ฮู เขาได้เงินได้ทองมาเยอะแยะเลย เขาเอาขยะมากูหวนนะ ขยะของคณะกูเอาไปกอดไวนะ กูไม่ให้ใครเลย ขยะกู กูไม่ให้ใคร ขยะนี้มีคุณค่ามาก แล้วมึงจะได้อะไรละ ก็ได้กอดขยะไง นี่ก็เหมือนกันในเมื่อจิตเราทำไม่ได้ ก็เหมือนกับเรากอดขยะไว้แล้วยังกอดขยะนะ คนเรานะ คนเราอยู่ที่จิตนิสัย บางคนปากก็พูดไปอย่างนั้น แต่ใจมันเหมือนกอดขยะไว้ มันไม่เปลี่ยนแปลง มันไม่เปลี่ยนแปลง มันไม่แก้ไข มันไม่ยอมรับรู้ แล้วปัญญามันจะเกิดไหม

นี่ไง ผู้ที่รู้จริงปัญญาเกิดจากเรา นี่หมอรักษาตัวเอง พอหมอรักษาตัวเองแล้ว หมอจะเอาปัญญานั้นไปรักษาคนอื่นอีก รักษาอย่างไร จะรักษาก็ต้องดูว่า พระพุทธเจ้าเล็งญาณเห็นไหม พระพุทธเจ้าเล็งญาณพุทธกิจ ๕ เข้าขึ้นมาจะไปรู้สัตว์ชนสัตว์ต้องเล็งญาณก่อนนะ ว่าคนๆ นี้หัวใจของเขาสนใจศาสนาไหม แล้วหัวใจของเขา ถ้าป้อนศาสนาเข้าไป เขาจะรับได้ไหม ถ้าไม่ได้พระพุทธเจ้าเดินผ่านไปผ่านมานะ

ดูสิ เวลาที่พระพุทธเจ้าไปโดนนางอะไรที่จ้างคนมาค้าเห็นไหม พระอานนท์บอกให้ พระพุทธเจ้าหนีเถอะ พระพุทธเจ้าหนีเถอะ พระพุทธเจ้าบอก หนีไปที่ข้างหน้าเขาค้าทำไง นี่ไงพระอานนท์บอกว่าให้หนีเถอะ คือปัญหาเจอแล้วบอกว่าให้หลีกเลี่ยง แต่พระพุทธเจ้าเดินไปเดินมา เดินผ่านปัญหา เดินผ่านทิฏฐิมานะของคน เดินผ่านผู้ที่ศรัทธามีความเชื่อที่เคารพบูชาพระพุทธเจ้า เดินผ่านไอ้พวกเดียรฉัตร ไอ้พวกทำลายเห็นไหม เดินผ่าน

รื้อสัตว์ขนสัตว์มีงก็เอาตะแกรงมาซ้อนหมดไปหมดเลยหรือ ซ้อนเลย ซ้อนเลย เป็นไปไม่ได้!! มันสิ่งที่ เป็นไปไม่ได้ มัน เป็นไป ได้ทางวิชาการ เวลาเล่าเรียน ใจ เวลาเรียน อภิธรรมกัน เรียนนักธรรมตรี นักธรรมโท เข้ามาห้องหนึ่งก็จับยกห้องๆ ปฏิบัติแสนสอง แสนได้สักองค์สององค์ใหม่ ยังไม่รู้เลย ที่นี้การปฏิบัติที่ได้จริง ไม่มีทาง คนปฏิบัติเขาจะ รู้ เพราะว่า มันจะเข้ายากเข้าง่ายได้แค่ไหน แล้วการเข้านั้นเข้าอย่างไร แล้วการเข้าเข้าทาง ไหน นี่การกระทำของมัน มีขบวนการของมันนะ

นี่คำว่าปัญญา เราศึกษาธรรมจะเข้าถึงธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พยายามจะเข้า ศาสนธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทุกคน ประารถนา นี่ใจสัมโพธิมรรคเห็นใหม่ วิชยธรรมะเห็นใหม่ นี่อินทรีย์ ภาวะ หัวใจ วุฒิภาวะ รับได้ หรือรับไม่ได้ ถ้าวุฒิภาวะรับได้นะ โอ้ ครูบาอาจารย์นะ ครูบาอาจารย์นะที่หลวงปู่ มัน ยิ่งสับ ยิ่งสับยิ่งชอบ ยิ่งสับยิ่งดี ยิ่งสับก็มีการเปลี่ยนแปลง โอ้พวกเราเนี่ยอย่างแต่ละนะ ว่าไม่ได้ นะ

เวลาหลวงปู่มัน เวลาครูบาอาจารย์เทศน์ เอ๊ย ว่าคนโน้น ว่าคนโน้น ว่าคนโน้นนะ ไม่ได้ว่าเรา ว่าคนโน้น ว่าคนโน้น มันผลักรอกหมดเลย มันไม่รับอะไรเลย แต่ถ้าเป็นการ กระทำนะสับมาเลย ยิ่งสับ โอ้โฮ ยิ่งสับ ยิ่งสับ ยิ่งสับ ยิ่งสับ ยิ่งโคนต้นไม้เห็นใหม่ ยิ่งใส่ปุ๋ย ยิ่ง พรวนดิน โอ้โฮ ต้นไม้ยิ่งงอกงาม ยิ่งดูแลมันยิ่งงอกงาม ยิ่งงอกงาม โอ้เราไม่ได้ นะ ต้นไม้ ของกูใครห้ามรดน้ำนะ กูรดเอง ใครห้ามใส่ปุ๋ยนะ กูไม่ให้ใส่ กูใส่น้ำกรดด้วย มันไม่มี ทาง เป็นไปไม่ได้หรือ เพราะความคิดของเราความหวงแหนของเรา จิตมันเป็นอย่างนี้

ที่นี้พอจิตมันเป็นอย่างนี้ ขบวนการของมัน ครูบาอาจารย์ท่านจะเห็นของท่าน ฉะนั้นอย่างที่เราฝึกกัน มันขั้นของศรัทธา เราปฏิบัติกัน เวลาคนปฏิบัติมาหาเราเนะ เป็น ชาวพุทธปฏิบัติบูชา ปฏิบัติบูชา เราจะถามว่าปฏิบัติเพื่ออะไร ถ้าปฏิบัติเพื่อปฏิบัติเนะเอา บุญกุศล เอา ใช้ได้ จบ เพราะจิตนิสัยศรัทธาอ่อน พออ่อน คนอ่อนนี่นะสังเกตง่ายๆ ไม่ อยากจะบอกว่าสนตะพายเลย ใครเกี่ยวจุมกเข้าไป คนอ่อนใครเกี่ยวจุมกเข้าไป เฮไหนเฮ นั้นใจ พอที่ไหนเฮนะ ไปแล้ว ที่ไหนเฮไปแล้ว นี่ศรัทธาอ่อนมาก

แต่ถ้าคนเข้มแข็งนะมีงสนตะพายกูไม่ได้ จุมกกูไม่ได้มีไว้ให้พวกมีงเกี่ยวหรือ จุมกกูมีไว้หายใจ แต่โอ้ศรัทธาอ่อนๆ นะจุมกเขามีไว้ให้สนตะพาย ใครมาก็เกี่ยวมับ ไป

แล้วเป็นพรวนเลย คึงไปเป็นพรวนเลย ศรัทธาอ่อน ศรัทธาเข้มแข็งนะ โห้ เราฟังหลวงปู่ชาพูด หลวงปู่ชานะตอนที่ท่านค้นคว้าหาอาจารย์ท่านไม่ฟังใครเลย ไปดูประวัติหลวงปู่ชา หลวงปู่ชาเล่าเองเลย มาหาใคร ไม่ฟังใคร หลวงปู่ชาพูดเอง ไปดูประวัติหลวงปู่ชาสิ สมัยหลวงพ่อดล กำลังมีชื่อเสียง หลวงปู่ชาก็มาหาหลวงพ่อดล ไม่รับ

ครูบาอาจารย์องค์ไหนมีชื่อเสียงขึ้นมาหลวงปู่ชามาเรียนหมด ไม่รับๆ คนนี้มันๆ นี่แหละแต่ไม่รับใครเลย หลวงปู่ชาพูดเองเสียงหลวงปู่ชาเองเลย เราฟัง บอกท่านพูดเอง ท่านไปหาใครท่านก็ไม่รับ ไม่รับใครเลย แล้วปฏิบัติโดยไม่รู้เรื่อง แล้วปฏิบัติไป ปฏิบัติไป ปฏิบัติไปจนไม่มีอะไรจะปฏิบัติ หลวงปู่ชาก็พูดอย่างนี้ ปฏิบัติไป ปฏิบัติไปจนไม่มีอะไรจะปฏิบัติเลย ไม่รับใครเลย หลวงปู่ชานี้ไม่รับใครเลย ไปหาหลวงปู่มั่นก็อยู่กับหลวงปู่มั่น ๗ วัน แต่ท่านบอกท่านเคารพอยู่ ท่านบอก ๗ วันนี่ คนมีปัญญา หลวงปู่ชาไปหาหลวงปู่มั่นแค่ ๗ วัน ออก แต่ท่านบอกว่า ๗ วันนั้นคนตาดีอยู่ ๗ วันเหลือเฟือ ให้อันตาบอดอยู่ ๗ ปีไม่ได้อะไร

นี่ท่านพูดคำนี้เพราะมีคนถามท่านว่าหลวงปู่ชานี้อยู่กับหลวงปู่มั่นแค่ ๗ วันเอง จะถือว่าเป็นลูกศิษย์ได้อย่างไร ท่านบอกท่านพูดเองเราฟังหมด เราฟังหลวงปู่ชาพูด แต่ในเทพหลวงปู่ชาบอกว่าคนตาดีนี้อยู่ ๗ มันก็ได้ประโยชน์มาก คนตาบอดอยู่นานขนาดไหนก็ไม่ได้ประโยชน์อะไร เราถึงฟังว่าหลวงปู่ชา นี่พูดเป็นทางธรรมเราเคารพบูชาแหละ แต่ที่เราพูดให้เห็น ถ้าเป็นทางโลกว่าทฤษฎีนี้ หลวงปู่ชานี้ โอ้โฮหลวงปู่ชานี้น่าดู ไม่ฟังใครเลย ไม่ฟังใครเลย คนจริงใจ ถ้าพูดอย่างนี้ คนอย่างนี้ไม่โดนสนตะพาย ไม่โดนเกี่ยวจุมูกไป นี่พูดถึงหลวงปู่ชานะ

แต่หลวงตาเราเหมือนกัน หลวงตาบอกเลยนะ ไม่ฟังใคร แล้วหลวงตาจะพูดประจำเลย หลวงตานี้พูดประจำเลย่ว่า พระอรหันต์ในสมัยปัจจุบันนี้ นักปราชญ์ยอดเยี่ยมในกึ่งพุทธกาลนี้ หลวงปู่มั่นเท่านั้น ท่านพูดประจำว่าไม่ได้ดูถูก ไม่ได้เหยียดหยามคณะหมู่คณะใด แต่ในความเห็นของท่าน ท่านบอกในสมัยกึ่งพุทธกาลนี้ ไม่มีใครมีคุณสมบัติ มีความสามารถเท่าหลวงปู่มั่น เพราะว่าท่านเข้าไปสัมผัสท่านอยู่ด้วย ๘ ปี ไม่มีใครมีเท่าหลวงปู่มั่น

แต่สำหรับเวลาเราพูด เราจะเปรียบเทียบในพระไตรปิฎก ในพระไตรปิฎกบอกว่า กิ่งพุทธกาลนี้ศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง แล้วมีลูกศิษย์ไปถามหลวงปู่ว่าศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่งในกิ่งพุทธกาลมันเจริญตรงไหน หลวงปู่มันพูดเอง มันเจริญมาตั้งแต่สมัยพระจอมเกล้าฯ พระจอมเกล้าฯมารื้อคันศาสนา มารื้อคันมาแบบสังคายนา สังคายนาของเรานี่คือสังคายนาพระไตรปิฎก เป็นสังคายนาตามวิชาการ

แต่พระจอมเกล้าฯนี้สังคายนาพระ คือตัวของท่านเอง สังคายนาเอาตัวเองเข้าไปกับเนื้อของธรรมวินัย คือธรรมวินัยบัญญัติไว้อย่างไร พยายามทำตัวเองให้เหมือนกับธรรมวินัยนั้น พยายามทำตัวเองให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับธรรมวินัยเห็นไหม สังคายนาพระไม่ใช่สังคายนาพระไตรปิฎก สังคายนาพระ พอมีท่านประพฤติกปฏิบัติ คือท่านพยายามเอาตัวของท่าน เอาตัวของพระในกลุ่มของพระจอมเกล้าฯ เข้าไปใกล้ชิดกับศาสนา คือถือธรรมตามตัวบทเข้าไปให้ใกล้ชิดที่สุด

นี่ไง หลวงปู่มันถึงบอกว่าศาสนาเจริญมาตั้งแต่สมัยพระจอมเกล้าฯรื้อคัน แต่พระจอมเกล้าฯก็ต้องสึกออกมาเพื่อปกครองประเทศ หลวงปู่มันบอกว่าศาสนาเจริญตั้งแต่ตรงนั้น แล้วพอถึงตรงนั้นมาปั๊บแล้วคันคว้า พอคันคว้าขึ้นมา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มนี่มาตรัสรู้ธรรม ในความรู้สึกเรา แต่มันเป็นไปไม่ได้หรอก นี่มันเป็นความรู้สึกเฉยๆ ตามความรู้สึกนะ พระพุทธเจ้านี้เป็นพระพุทธเจ้าใจใหม่ พระพุทธเจ้าเป็นพระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาถึงสั่งสอนธรรม

หลวงปู่มันท่านเป็นพระอรหันต์เหมือนกัน จะบอกว่าหลวงปู่มันเป็นพระพุทธเจ้าในสมัยปัจจุบันนี้ แต่มันเป็นไปไม่ได้ เราบอกมันเป็นไปไม่ได้เพราะอะไร เพราะว่ามันกิ่งพุทธกาลใจใหม่ แต่หลวงปู่มันเปรียบเหมือนศาสดาเลย เหมือนศาสดาเพราะว่ามารื้อคันมาเป็นผู้นำ มารื้อคัน แล้วเป็นผู้นำไม่ใช่เป็นผู้นำธรรมดานะ วางรากฐานนี้สำคัญมาก ตอนวางรากฐานตอนที่อยู่หนองผือนี้วางรากฐานมาใจใหม่

ทำไมหลวงปู่มันตอนอยู่เชียงใหม่ แล้วทำไมได้นิมิตว่ารู้แล้วว่า หลวงปู่ฝันกับหลวงปู่อ่อนจะขึ้นไปหา แล้วหลวงปู่มันมารับหลวงปู่ฝันที่วัดเจดีย์หลวง หลวงปู่ฝันถามว่า โอ้ย อาจารย์มา อาจารย์มาอย่างไร อ้าว ก็มารับท่านไง พอรับท่านไปแล้ว พอเอาเข้าไปเห็นไหม แล้วที่หลวงปู่เล่าประจำว่า หลวงปู่ฝันจะไปเที่ยวไหน เที่ยวไหน ท่านก็บอก

ว่าที่นั่นก็ไม่ได้ดี ที่นี้ก็ไม่ได้ใจ แล้วที่คำว่าที่จิตลงที่สว่างหมด นั้นโลกราบเป็นหน้ากลอง โลกราบเป็นหน้ากลองเลนนะ กายเป็นโพธิ จิตเป็นกระจกใส ตอนที่หลวงปู่ฝันจิตรวมใหญ่

ที่หลวงปู่มันมาขึ้นขวางประตู “ว่าอย่างไร เห็นศาสนาหรือยัง ตัวศาสนาอยู่ไหน” วางรากฐานใจ คำว่าวางรากฐานนี้หลวงปู่มันท่านสิ้นของท่าน ท่านรู้ของท่าน ท่านเข้าใจของท่าน แต่ท่านจะวางศาสนาทายาทเพื่อจะเผยแผ่ธรรมมา ท่านจะทำอย่างไร แล้วท่านทำของท่านมา ท่านป็นของท่านมา ป็นหลวงปู่ฝันมา ป็นหลวงปู่ขาวมา หลวงตาบอกประจำบอกว่า เวลาหมู่คณะมาให้ไปหาท่านขาวนะ หลวงปู่เจี๊ยะก็บอก บอกว่าหลวงปู่มันบอกเลยว่าท่านขาวได้คุยกับรณะ หลวงปู่เจี๊ยะออกจากหลวงปู่มันมาพุงหาหลวงปู่ขาวเลย

แต่ละองค์ที่ท่านป็นมา ป็นมาแล้ววางไว้อย่างไร แล้วเวลาป็นมาหลวงปู่ขาวบอกประจำเวลาออกธุดงค์ ออกธุดงค์ไปอยู่ในป่านี้บาตรวางไม่ถูกก็มาเอ็ดแล้วนะ หลวงปู่มันนิพพานไปแล้ว แต่เวลาหลวงปู่ขาวท่านธุดงค์อยู่ อะไรทำไมถูกทำผิดมาเอ็ดเลย พระที่มีคุณธรรมพระที่ไม่มีกิเลสกลางคืนท่านจะนั่งสมาธิภาวนาของท่าน พอนั่งสมาธิภาวนานี้ กวฬิงการาหาร วิญญูณาหาร ผัสสาหาร มโนสัญญาเจตนาหาร มโนมิงปี นิพพิณฑิ มโนสัมผัสเสปี นิพพิณฑิ มโนโคณทำลายแล้ว พระอรหันต์ไม่มีจิต

พระอรหันต์ไม่มีมโน พระอรหันต์ไม่มีใจ พระอรหันต์ไม่มีอะไรเลย แต่อาหารในวิญญูะ เกิดเป็นมนุษย์มีอาหารเป็นคำข้าว เกิดเป็นสัตว์นรกมีกรรมเป็นคำข้าว เกิดเป็นเทวดามีวิญญูณาหารเป็นคำข้าว เกิดเป็นพรหมมีผัสสาหารเป็นคำข้าว แล้วมโนสัญญาเจตนาหารเขาบอกว่าเป็นอาหารของมนุษย์ มโนสัญญาเจตนาหาร มโนมันไม่มี มโนมิงปี นิพพิณฑิ แล้วหลวงปู่มันเวลามาสอนหลวงปู่ขาวมาอย่างไร นี่ใจอาหารของวิญญูะ

อาหารคืออาหารคือการสืบต่อสิ่งมีชีวิต ฉะนั้นหลวงปู่มันเวลาสอนหลวงปู่ขาวมาเอ็ดหลวงตาที่น้ำตกพลี๊ว ไปอยู่น้ำตกพลี๊วนะ หลวงตาท่านเล่าเอง ท่านก็บิณฑบาตรอบๆ น้ำตก รอบๆ วัดนั่นละ ให้พระก็ไปทางไกล ที่นี้พอพระไปไปเดินไปเดินข้ามเมืองจันทน์ไม้กระบอกอันเดียวข้ามคลอง พระบิณฑบาตพระอีสานก็เดินไม่เป็น ก็ตกน้ำพอดกน้ำกลับมาและหมดเลย บอกคีนั่นมาเลยหลวงตาท่านบอก นั่งภาวนาหลวงปู่มัน

มาเลย “เป็นหัวหน้าเขา เอาเปรียบเขา” ตั้งแต่นั้นมาหลวงตาไม่เอาเลย เป็นหัวหน้าต้องเป็นผู้นำ

นี่หลวงปู่มั่นท่านวางรากฐาน นี่พูดถึงนี่เราพูดถึงในหมู่คณะของเรา เราก็เชิดชูครูบาอาจารย์ของเรา ถ้าข้างนอกเขาก็บอกว่า อันนี้เป็นนิยายแล้วนะ เวลาประวัติหลวงปู่มั่นนะ เวลาอ่านประวัติหลวงปู่มั่นดีมากเลยมันอ่านจบนะ มันบอกว่า เอ้ หลวงปู่มั่นสอนให้คนโง่หรือคนฉลาดนี้ พระอรหันต์ไม่มีแล้ว พระอรหันต์มาได้ยังไง หลวงตาท่านสวนกลับเลย ถ้าไม่เชื่อว่ามีหรือไม่มี ก็ต้องไม่เชื่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ก่อน พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ พระพุทธเจ้ามีไหม พระธรรมมีไหม พระสงฆ์มีไหม หลวงปู่มั่นมีไหม พระอรหันต์มีไหม มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์มันก็มีหมดแหละ แต่!! แต่โลกมันตาบอด โลกมันไม่เข้าใจ แต่คนที่มีคุณธรรมเขามีของเขา เขารู้ของเขา แต่เขาไม่เอามาโชว์หรอก แต่สิ่งนี้ครูบาอาจารย์คุยกัน อย่างหลวงตาที่บอกว่าในครอบครัวกรรมฐาน ในครอบครัวนี้อย่างหลวงปู่มั่นท่านจะวางลูกศิษย์มานี้ ท่านก็ต้องมีเพื่อประโยชน์ใช้ไหม

อันนี้ก็เหมือนกัน อันนี้ถึงบอกว่าถึงพุทธกาลศาสนาจะเจริญอีกหนหนึ่ง เพราะว่าหลวงปู่มั่น เวลาครูบาอาจารย์ท่านบอก หลวงปู่มั่นท่านปรารณาเป็นพระโพธิสัตว์ คือท่านปรารณาเป็นพระพุทธเจ้าเหมือนกัน แต่ท่านมาละที่นี้ เพราะไอ้ความที่ท่านปรารณามานั่น นั่นละคุณธรรม คุณธรรมคือบารมีไง พระอรหันต์เหมือนกันนะ คุณ หลวงปู่ลีก็พระอรหันต์ อาจารย์สิงห์ทองก็พระอรหันต์

พระอรหันต์นะ พระอรหันต์เหมือนกัน สะอาดบริสุทธิ์เหมือนกัน แต่อำนาจวาสนาบารมีต่างกัน เพราะหลวงปู่ลี อาจารย์สิงห์ทองนี้ เวลาท่านพูดถึงในวงใน บอกว่า เวลาท่านพวกนี้ย้อนอดีตไปแล้ว หลวงตานี้เป็นราชา แต่พวกนี้เป็นแม่ทัพเป็นอะไรไป สมัยหลวงตายังเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏฏะ หลวงปู่ลี อาจารย์สิงห์ทอง ก็เป็นบริษัทบริหารนำทัพมาด้วยกันไง แล้วพอตอนนี้อันหัวหน้าเห็นไหมหลวงตาเป็นผู้พาทำ

เวลามาปัจจุบันหลวงตาก็เป็นหัวหน้าเห็นไหม แล้วนี่หลวงปู่ลี อาจารย์สิงห์ทองในอดีตชาติก็เคยเป็นผู้ที่เป็นร่วมขบวนทัพกันมา ในสมัยปัจจุบันก็มาร่วมกันเห็นไหม เรา กำลังจะบอกว่าพระอรหันต์เหมือนกัน แต่อำนาจวาสนาบารมีที่การจะสร้างประโยชน์มัน

ต่างกัน ฉะนั้น เวลาหลวงปู่มันท่านรู้ของท่าน ท่านถึงวางรากวางฐานของท่าน นี่พูดถึงคนเชื่อหรือไม่เชื่อนั้นอยู่ที่อำนาจวาสนา โอ้เชื่อนี่ส่วนเชื่อนะ ที่พูดนี้ไม่ได้พูดให้โง่นะ ไม่ใช่พูดให้ใครเชื่อนะ ใครเล่านิทานก็ไปเชื่อนั่นนะ

นี่พอพูดอย่างนี้ปั๊บ โอ้ หลวงพ่อเคยพูดนะ บอกว่ามันเป็นอย่างนั้นๆ นะ เวลาใครมาเล่านิทานนะ โอ้ จมูกนี้เอาไว้ให้เขาสนตะพายอีกแล้ว จมูกนี้เขาเอาไว้หายใจนะ จมูกนี้เขาไม่ได้ไว้ให้สนตะพาย จมูกนี้ไว้ให้หายใจ อย่าเชื่อ!! อย่าเชื่อ!! สิ่งที่เราพูดนี้เราฟังของเรา แล้วเราพิสูจน์ของเรา แล้วเราก็พยายามดูของเรา เราเชื่อนั่นของเรา เพียงแต่ครูบาอาจารย์ท่านเล่ากันมา แล้วความจริงมันพิสูจน์ได้ คำเล่าคำบอกใช่ไหม แล้วเหตุการณ์ในปัจจุบันมันมีไหม ที่หนองผือมีไหม ที่วัดเจดีย์หลวงมีไหม ทำไมไม่ไปสืบละ มันค้นคว้าได้ ของอย่างนี้ใครโกหกไม่ได้หรอก

เราฟังไว้ละ เราฟังทุกอย่างที่เขาคุยกันแล้วมันเก็บอยู่ในนี้ แล้วเราพิสูจน์หมดอะไรจริง อะไรไม่จริง พิสูจน์มาแล้ว เราพิสูจน์มา เราพิสูจน์เลยนะ ชีวิตเราทั้งชีวิตนะ เอ็งเกิดมาทำไม เอ็งเกิดมาแล้ว เอ็งมาปฏิบัตินี้ เอ็งจะให้เขาหลุดโลกชีวิตมึงหรือ โห่ ขนาดหลวงตาท่านพูดนะ ท่านเป็นมหา ท่านอยู่กับหลวงปู่มัน หลวงปู่มันทำอะไรไม่ผิดหรอก มันใจมากเลย แต่! แต่ต้องพิสูจน์ ท่านก็มาเปิดในพระไตรปิฎก พอมาเปิดพระไตรปิฎกกับพฤติกรรมของหลวงปู่มัน มันขัดแย้งกันไม่ได้เลย มันยังเคารพ

หลวงปู่มันทำอยู่แล้ว แล้วตัวเองก็เป็นมหาด้วย เวลาเห็นหลวงปู่มันทำอะไรแล้วนะ ก็ยังต้องมาพิสูจน์ มันอยู่ตรงไหน มันมาอย่างไร พอมาเจอเข้า โอ้โฮๆ โอ้ ใจนี้มันลง มันลง มันลงนะ ของจริงมันจริง ที่นี้เวลาของจริง มันจริงแบบหลวงปู่มัน ท่านจริงๆ แบบชีวิตเป็นตัวอย่าง แล้วมาดูหลวงปู่คือสิ เวลาหลวงปู่คืออยู่กับหลวงปู่มันเห็นไหม เวลาเขาแจกอาหารหลวงปู่คือฉันก่อนเลย พอหลวงปู่มันก็ถามว่า “คือ คือทำไมฉันก่อนละ” “ก็ผมหิว” นี่พระอรหันต์ มันใสสะอาดเห็นไหม ก็ผมหิว ไม่มีเหตุผล ผมหิว เออ หิวก็หิวฉันก็ฉัน

แต่ท่านมาบอกว่าคนอื่นทำไม่ได้ละ คนอื่นทำไม่ได้ละ เพราะคนอื่นยังมีขยะในหัวใจ คนที่มีขยะ มีสารพิษในหัวใจ มันมีบุญมีบาป มันยังให้ผลกับใจดวงนั้นอยู่ ทำไม่ได้!! แต่ถ้าใจดวงไหนมันไม่มีขยะในหัวใจ มันไม่มีสารพิษ มันไม่มีสิ่งใดในหัวใจของ

มันแล้ว ท่านก็ไม่ว่า แต่ท่านก็ไม่ถึงกับส่งเสริม แต่ท่านก็ไม่ว่าเพราะมันไม่มีผลกับดวงใจดวงนั้น เพราะดวงใจดวงนั้นมันไม่มีผลกับอะไรแล้ว กิริยาเฉยๆ ใจดวงนั้นมันพ้นไปแล้ว

แต่ถ้าใจดวงอื่นถ้ายังไม่พ้นนะ หลวงปู่มัน เอาตาย! เลย เพราะการกระทำอันนั้นมันให้คุณให้โทษกับใจของเขาเอง ไม่ใช่ให้คุณให้โทษกับหลวงปู่มันนะ ให้โทษให้คุณกับใจดวงที่ทำ ในเมื่อเขามาขอนิสัยเป็นลูกศิษย์ แล้วตัวเองเป็นอาจารย์ที่ควบคุมสั่งสอนเขา เหมือนเราเลี้ยงฝูงสัตว์ เราเลี้ยงหมาเป็นฝูงๆ เราเลี้ยงสัตว์เป็นฝูงๆ สัตว์นั้นเราเป็นเจ้าของมัน เราเป็นคนดูแลมัน เราจะปล่อยให้สัตว์มันทำความชั่วของมันไหม

นี่เหมือนกันเราเป็นลูกศิษย์ลูกหานี้มันเหมือนฝูงสัตว์ เพราะเราเป็นสัตว์ผู้ขี้ใจเราไม่รู้ แล้วครูบาอาจารย์ที่ควบคุมเราอยู่ ท่านจะปล่อยให้เราทำชั่วไหม ท่านก็เฝ้าท่านกว่าเพื่อจะเตือนพวกเรา แต่ถ้าสัตว์มันคือ มันกัดเจ้าของนะ มึงว่ากู กูกัดเลย นี่ใจสิ่งนี้ใจมันไม่เหมือนกันใจ ใจครูบาอาจารย์เราเป็นอย่างหนึ่ง ใจของสัตว์โลกเป็นอย่างหนึ่ง นี่พูดถึงเห็นไหม ความสะอาดบริสุทธิ์

โทษนะ ย้อนกลับมาแล้ว มันนานแล้ว ย้อนกลับมาว่ามันมาจากไหน สิ่งที่ถูกมาทั้งหมดมันมาจากไหน มันมาจากคำบริกรรมพุทโธๆ นี่แหละ พุทโธๆ นี่มันให้ผลมาเป็นอย่างนี้ แต่เขาปฏิบัติพุทโธๆ มันเลยให้ผลแบบเมื่อวานนี้ เห็นไหมศึกษาธรรมะพระพุทธรเจ้า แล้วปฏิบัติด้วยเห็นไหม เกียงจอตๆๆๆๆๆ เลยเห็นไหม แล้วเวลาออกไปคิดหมดเลย พูดอะไรไม่ได้สักคำ คิดหมดเลย แต่พูดธรรมะพระพุทธรเจ้าได้หมดนะ

เพราะอะไรรู้ไหม เพราะทั้งพุทโธ ทั้งทำความสงบของใจเสียก่อน ถ้าทำใจของเราให้สงบ ทำใจเราให้ไม่มีสารพิษ เราออกไปศึกษาธรรมะตามธรรมและวินัย ศาสนธรรม คำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจริงอยู่แล้ว แต่เพราะใจเราไม่จริง เราควั่นได้ เราชิงสุกก่อนห่าม ยิ่งชิงสุกก่อนห่ามแล้วเราไปทำอย่างนั้นเราจะเสียโอกาสเสียเวลาออกไปเรื่อยๆ ถ้าเราไม่ชิงสุกก่อนห่ามนะ พุทโธๆ ไปไม่ต้องไปห่วงว่าจะเสียเวลาหรือไม่เสียเวลา

เวลาเราพูดเห็นไหมคุณักกีฬาสิ เวลาซ้อมของเขามันมากกว่าเวลาแข่งหลายเท่าเลยนะ เวลาซ้อมของนักกีฬากับเวลาแข่ง เวลาซ้อมถ้าเอาเวลาซ้อมมานับทดเวลาชนะ กับเวลาแข่งนะ โอ้โฮ ซ้อมนี้มากกว่าหลายเท่าเลย แต่เวลาแข่งนี้เวลาเล็กน้อยมากเขาได้

ผลประโยชน์ขนาดนั้น นี่ก็เหมือนกัน พุทโธๆ นี่เวลาซ่อมเราต้องมี เราต้องมีเวลาซ่อมของเรา เอ็งจะแข่งๆๆ เอ็งไปแข่งกับใคร เวลาปฏิบัติเนี่ยเราคิดว่าต่อสู้ๆ เราต่อสู้กับกิเลสเรา นะ

ถ้าเราไม่มีวุฒิภาวะ จิตใจเราไม่เข้มแข็ง จิตใจเราไม่สะอาด เราจะเอาอะไร ไปสู้มัน ไม่ได้ไปสู้กับใครนะ สู้กับกิเลสของเรา แล้วกิเลสมันฉลาดมากมันบิดนิดเดียว คุณดูความเร็วของกระสวยอวกาศ ถ้าองศามันบิดนิดเดียวมันตกไปที่ไหนล่ะ แล้วใจมันเร็วขนาดไหน แล้วมันบิดนิดเดียว โอ้โฮ ไปเลยนะ แล้วถ้าเรานิ่งเห็นไหม เราสงบ แล้วเรา รักษาของเรา มันจะเป็นประโยชน์ไปหมดเลย เพราะฉะนั้น เราอย่าชิงสุกก่อนห่าม อย่าใจเร็วคว่นได้ วิปัสสนาสายตรงๆ ใช้ไปวิปัสสนาๆ สายตรง ปัญญาสายตรง

ปัญญาอย่างนั้น ถ้าพูดถึงมองเห็นโดยข้อเท็จจริง เราจะบอกว่ามันเป็นปัญญาอบรมสมาธิ มันเป็นปัญญาอบรมสมาธิ มันพิจารณาแล้วมันว่าง แต่ถ้าเป็นปัญญาอบรมสมาธิตามข้อเท็จจริงนะ แต่เราบวกเข้าไปอีกด้วยกิเลส ว่าอันนั้นมันเป็นมิจาสมาธิ ถ้ามันเป็นปัญญาอบรมสมาธินี้มันมีสติ แล้วมันรู้ตัว แล้วมันจะว่างจริงๆ แล้วมันจะละเอียดเข้ามาเป็นสมาธิ แต่เขาใช้ปัญญาสายตรง เขาคิดว่าเป็นวิปัสสนาพอมันว่างปั๊บเขาคิดว่าเป็นมรรค ผล นิพพาน มันก็เลยเป็นมิจา มิจาเพราะอะไร เพราะมันว่างแล้วมันไม่มีอะไรจับต้อง มันว่างแบบไม่มีอะไรควบคุม มันว่างแบบขี้ลอยน้ำ มันว่างไปเลย ก็เลยเป็นมิจาเห็นไหม

เราจะบอกว่าถ้ามันเป็นข้อเท็จจริงมันเป็นปัญญาอบรมสมาธิ ถ้ามีสติมีปัญญาทำตามข้อเท็จจริงนั้น คือมันเป็นสมณะ คือเป็นสมาธิ ไม่มีหรรค วิปัสสนาไม่มี วิปัสสนาไม่มี เว้นไว้แต่จิตสงบแล้ว พอจิตสงบแล้ว จิตเอากองขยะไปรีไซเคิลหมดแล้ว จิตนั้นมีหลักมีเกณฑ์แล้ว ออกใช้ปัญญาอันนั้นถึงเป็นวิปัสสนา วิปัสสนาคือจิตตกาวนา ตัวจิตคือตัวสมาธิ ตัวจิตคือตัวสมาธิ ตัวจิตคือตัวภพ ถ้าตัวจิตนี้ออกวิปัสสนานั้นถึงจะเป็นวิปัสสนา แต่มันไม่มีตัวจิต มันไม่มีการวิปัสสนา มันใช้ปัญญา ใช้สามัญสำนึก ใช้ความเห็นของเรา แล้วออกศึกษาธรรม ไม่มี ไม่มี ไม่มี!!

แต่สังคมเขาก็เชื่อกัน จมูกเขามีไว้สูดตะพายใจ แล้วก็ไปกันหมดเลย แล้วจมูกที่เขาเอาไว้หายใจไม่รู้มีที่จมูกไม่รู้ จมูกที่มีไว้หายใจนี้นับได้เลยนะ แต่จมูกที่เขาไว้ให้สูด

ตะพานนี้เกือบทั้งหมด เกือบทั้งหมด ฉะนั้นเรากลับมาที่พุทโธ พุทโธไว้ พุทโธแล้วอย่าให้หาย พุทโธไว้อย่าให้หาย คำว่า หายๆ นี่นะ ไอ้กิเลสมันเข้ามาแทรก พุทโธๆๆๆ แล้วมันจะหายแล้วนะ แล้วคิดว่าเป็นสมาธิใจ เพราะเราฟังครูบาอาจารย์กันมาแล้วว่าพุทโธๆๆ ไป แล้วพุทโธมันจะหาย นี่กิเลสมันหลอก

แต่ตามข้อเท็จจริงมันหายจริงๆ แต่มันต้องหายด้วยความเป็นจริง แต่เวลาเราปฏิบัติมันไม่เป็นจริงเพราะมันมีเราไปอยู่ตรงกลางระหว่างจริงกับเท็จ แล้วเรานี้มันก็ไปเชื่อความเท็จมากกว่าความจริง พอเราบอกว่าพุทโธๆๆๆ มันบอกว่าหายแล้วเห็นไหม ความเท็จ เพราะความจริงไม่ได้หายหรอก เพราะมีงี้ก็ได้แต่มีงี้ไม่มีงี้ จิตเราก็ตกไปเชื่อความเท็จ แล้วมันก็ไปอยู่กับความเท็จ มันเลยตกวงค์ไ้

ตามข้อเท็จจริง พุทโธมันต้องหาย แต่มันต้องหายตามข้อเท็จจริง แต่เพราะจิตใจเรามีกิเลส แล้วเราอยู่ระหว่างจริงกับเท็จ แล้วเราไปเชื่อความเท็จ เชื่อว่าพุทโธมันจะหาย มันก็หายไปเลย ก็เลยหายต่อม ก็เลยไม่รู้เรื่องอะไรเลย แต่พุทโธๆๆๆ ห้ามหาย ห้ามหาย เราใช้วิธีแก้ของเรา คือ ไม่ให้หาย ห้ามหาย พุทโธต้องมีอยู่กับเราตลอดเวลา แต่จริงๆ คือ มันหาย แต่มันจะหายของมันเอง! แล้วถ้ามันหายของมันเอง เราตั้งสติไว้ พุทโธๆๆๆๆ ยังตั้งสติไว้เวลามันหายมันยังหายจริงๆ ใหญ่เลย เพราะสติมันพร้อม

เพราะความตื่นตัว ความรับรู้เต็มที่เลย แล้วมันหาย หายต่อหน้าเรา มันหายต่อหน้าความตื่นตัวนั้น มันคืออะไร มันก็เป็นสมาธิเนื้อๆ ใจ เป็นสมาธิเนื้อๆ ร้อยเปอร์เซ็นต์ๆ เลย แต่เพราะกิเลสมันหลอกเราเห็นไหม พุทโธจะหายมันก็สร้างหายเลยนะ พุทโธๆๆๆ กลับไปเลยเห็นไหม เราถึงบอกว่าห้ามหาย ห้ามหาย แต่จริงๆ มันจะหาย แต่มันหายของมันเอง แต่เราไปให้มันหาย เราไปให้มันหายกันก่อนใจ เราก็เลยตกวงค์เกลี้ยงเลย ทั้งๆ ที่ว่ามุกนี้ไม่ให้ใครสนตะพานนะ กิเลสมันยังหลอกเลย กิเลสมันหลอกเรานะ พุทโธมีค่ามาก หลวงตาบอกว่า “พุทโธ สะเทือน ๓ โลกธาตุ” เอวัง